

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **N. P.**, zastoupená JUDr. Hanou Závěskou, advokátkou se sídlem Blahoslavova 186/II, Mladá Boleslav, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Křížíkova 12, Praha 8, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 8. 2016, č. j. KRPA-291955-17/ČJ-2016-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 9. 2016, č. j. 4A 68/2016 - 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobkyně, advokátce JUDr. Haně Závěské, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 6800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí městského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalované

[1] Rozsudkem ze dne 2. 9. 2016, č. j. 4A 68/2016 - 26, městský soud zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 8. 2016, č. j. KRPA-291955-17/ČJ-2016-000022, jímž bylo ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalovanou rozhodnuto o zajištění žalobkyně za účelem jejího správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve zrekapituloval dosavadní průběh dané věci, přičemž konstatoval, že žalobkyni bylo vydáno Krajským ředitelstvím

police Středočeského kraje rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 10. 3. 2016, č. j. KRPS-29028-56/ČJ-2015-010024, a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce dvou let. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 3. 2016. Žalobkyně v době stanovené k vycestování (tj. do 30 dnů od právní moci shora uvedeného rozhodnutí) území České republiky neopustila. Městský soud dále upozornil na skutečnosti, jež žalobkyně uvedla do protokolu o podání vysvětlení ze dne 2. 8. 2016, č. j. KRPA-291955-16/ČJ-2016-000022.

[3] Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak dle městského soudu zřejmé, že správní orgán vycházel z toho, že o správním vyhoštění žalobkyně bylo pravomocně rozhodnuto a toto rozhodnutí je vykonatelné. Žalobkyně v době uděleného výjezdního příkazu nevycestovala a nadále na území České republiky pobývala. Byly tak naplněny podmínky § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná přitom dobu zajištění v délce trvání 90 dnů odůvodnila tím, že v případě žalobkyně bylo nutné nejprve zajistit cestovní doklad, který tato neměla, resp. muselo nejdříve dojít k ověření totožnosti cizinky a sepsání žádosti o vydání náhradního cestovního dokladu, vyčkat reakce dožadovaného státu a poté zajistit realizaci její přepravy. Tyto skutečnosti byly podle názoru městského soudu v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně rozepsány, a to i s předpokládanou dobou, která byla pro tyto úkony potřebná. Městský soud proto neshledal námitku žalobkyně proti délce uloženého zajištění důvodnou. Pokud žalobkyně namítla nemožnost periodicity soudního přezkumu nejméně ve lhůtách 30 dnů, městský soud poukázal na to, že došlo k novelizaci zákona o pobytu cizinců, přičemž byla v současné době do tohoto zákona vtělena i možnost přezkumu rozhodnutí žalované týkající se žádosti zajištěného cizince o propuštění ze zařízení. Znamená to tedy, že žalobkyně má možnost využít k přezkoumání rozhodnutí o svém zajištění, vedle možnosti podání žaloby proti samotnému rozhodnutí o zajištění, i tohoto kroku (resp. institutu). Městský soud rovněž poukázal na skutečnost, že povinností žalované je po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění stále trvají. Za této situace tak městský soud nepovažoval uvedenou námitku za důvodnou.

[4] Dále městský soud neshledal případnou námitku týkající se reálnosti realizace vyhoštění žalobkyně do země jejího původu. Žalobkyně totiž nevedla, jaká skutečnost by měla bránit realizaci jejího návratu do země původu. V případě žalobkyně rozhodovala žalovaná o jejím zajištění poté, co bylo pravomocně rozhodnuto o jejím správním vyhoštění. Právě v rámci tohoto řízení měl správní orgán k dispozici závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, v němž tento správní orgán posuzoval, zda nejsou dány překážky správního vyhoštění. Podle stanoviska, které bylo ve věci správního vyhoštění vydáno, není dána překážka vycestování. Městský soud pak v řízení o přezkoumání rozhodnutí o zajištění cizince již nezkoumá závazné stanovisko k vycestování podané Ministerstvem vnitra.

[5] Co se týče tvrzení žalobkyně, že se žalovaná nezabývala možnostmi uložení mírnějších opatření, tj. zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, pak městský soud s odkazem na § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců shledal i tuto námitku nepřiléhavou. V případě žalobkyně totiž podle hodnocení městského soudu existují skutečnosti nasvědčující tomu, že ta bude případný výkon správního vyhoštění mařit. Žalobkyně nemá stálé bydliště a nedisponuje ani finančními prostředky. Žalobkyně také nevycestovala v době platnosti výjezdního příkazu vystaveného od 13. 4. 2016 do 25. 4. 2016. V daném případě tak byla dána podmínka stanovená v § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců k uložení zajištění. Městský soud tedy nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že se žalovaná nevyřadila s individuálními okolnostmi případu a žalobkyně zajistila zcela automaticky.

[6] Městský soud proto uzavřel, že neshledal v postupu žalované žádná pochybení charakteru procesního či věcného. Žalovaná postupovala zákonně a výrok rozhodnutí náležitě odůvodnila

pokračování

ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když uvedla důvody rozhodnutí, podklady, z nichž vycházela, i úvahy, kterými se řídila při hodnocení věci a při výkladu právních předpisů.

II. Kasační stížnost žalobkyně

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti tomuto rozsudku podala v zákonné lhůtě kasační stížnost opřenou o § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[8] V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že na území České republiky žije od roku 2007, kdy přicestovala na pracovní vízum, které zpočátku několikrát prodlužovala. Jelikož jí byly v roce 2014 odcizeny veškeré doklady, neměla se před úřady čím prokázat. Stěžovatelka měla vůli obstarat si doklady nové, nicméně k tomu by musela vycestovat na Ukrajinu, na což jí nezbývaly finance. S ohledem na skutečnost, že již nedisponovala pracovním vízem, nemohla si na tuto cestu žádným způsobem vydělat peníze, a dostala se tak do „*bludného kruhu*“:

[9] Stěžovatelka poté namítla, že není pravdou, že by nežila s občanem EU, jak se tvrdí v napadeném rozhodnutí a rozsudku městského soudu, když žije se svým přítelem R. B. (český občan). Stěžovatelka dále uvedla, že „*pouze v nadsázce použili s osobou sepisující protokol* (tj. protokol o podání vysvětlení ze dne 2. 8. 2016, č. j. KRPA-291955-16/ČJ-2016-000022) *výraz bezdomovkyně, a to s ohledem na skutečnost, že bydlení v chatové osadě je skromné a nemá číslo popisné, tudíž nemá tradiční adresu. Osoba sepisující tento protokol informovala stěžovatelku, že do protokolu zapíše pouze to, co mu sama stěžovatelka řekne, nic více, nic méně. Jelikož stěžovatelka u sepisování protokolu neměla své brýle, nemohla si protokol přečíst a spolehla se na výše uvedenou informaci osoby sepisující protokol, kdy v té chvíli neměla důvod této osobě nevěřit. Přítel stěžovatelky v jednom z domků spolu se stěžovatelkou bydlí výměnou za to, že přítel stěžovatelky celý chatový objekt střezí. Není tedy pravdou, že by stěžovatelka byla bezdomovkyní, jak se v rozhodnutí a rozsudku uvádí. Dále stěžovatelka uvádí, že není pravdou, že nevycestovala v době platnosti výjezdního příkazu platného od 13. 4. 2016 do 25. 4. 2016 z toho důvodu, že celý měsíc pila alkohol. Stěžovatelka na obstarání alkoholu neměla a nemá finanční prostředky.*“ Stěžovatelka tedy konstatovala, že podmínky rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 10. 3. 2016, č. j. KRPS-29028-56/ČJ-2015-010024, nemohla naplnit. Rozhodnutí o správním vyhoštění je tak podle jejího tvrzení nepřiměřeným zásahem do soukromého života, neboť stěžovatelka žije v České republice již 9 let, osvojila si jazyk a s rodnou zemí ji nic nepojí, resp. nemá na ni žádné vazby. Naopak při návratu na Ukrajinu stěžovatelce údajně hrozí mimo finanční tísně také to, že jí bude její bývalý přítel opět fyzicky a psychicky ubližovat. Stěžovatelka v této souvislosti také uvedla, že je Ukrajina země „*zmítaná občanskou válkou*“, tudíž by se mohla (bez finančních prostředků) stát „*terčem mafie*“.

[10] Městský soud podle názoru stěžovatelky většinu shora uvedených rozporů (zejména ve vztahu k jejímu soužití s občanem EU) nemohl zjistit, jelikož ve věci rozhodl bez jednání. Stěžovatelka si však není vědoma skutečnosti, že by dávala městskému soudu souhlas s rozhodnutím věci bez jednání.

[11] Stěžovatelka též vyjádřila nesouhlas s hodnocením žalované, jakož i městského soudu, že v jejím případě nebylo možné použít mírnějších zajišťovacích prostředků. Konkrétně se stěžovatelka domnívá, že na základě všech uvedených skutečností mohla žalovaná využít zajišťovacího prostředku uvedeného v § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, když se zdržovala na adrese chatové oblasti v Praze-Tróji. Případně bylo možné užít zajišťovací prostředek uvedený v § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, když by se stěžovatelka hlásila Policii České republiky v dobách stanovených policií.

[12] Městský soud se tedy nevypořádal s individuálními okolnostmi daného případu, resp. se nevypořádal s návrhy a námitkami stěžovatelky, neověřil pravdivost hodnocení žalované, nevyslechl stěžovatelku, popř. jejího přítele, přičemž také nedostatečně posoudil aplikaci alternativ k zajištění stěžovatelky. Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil, současně s ním zrušil i rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[14] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku přesto, že nebyla nijak konkretizována. Jak vyplývá z ustálené judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela jasné, z jakého skutkového stavu městský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů má právní závěry vyslovené žalovanou za správné, a naopak, z jakých důvodů byly žalobní námitky stěžovatelky shledány jako nedůvodné.

[15] Podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání, c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

[16] Podle § 123b odst. 1 písm. a), b) a c) zákona o pobytu cizinců je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud se dále zabýval stěžejní otázkou dané věci, tedy zákonností zajištění stěžovatelky za účelem jejího správního vyhoštění. V tomto kontextu je třeba uvést, že k zajištění cizince lze přistoupit za kumulativního naplnění podmínek uvedených ve shora citovaném § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jednou ze zákonných podmínek je skutečnost, že *nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování*. Právní úprava tak sleduje, aby v souvislosti s realizací správního vyhoštění bylo využíváno co nejméně invazivní opatření směřující vůči cizinci.

[18] Jak však již dříve konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64, „[z]ajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kladenému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložení zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění.“

[19] K tomu je vhodné též poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013 - 34, v němž byl vysloven závěr, že „[v]olba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž lze např. řadit již zmíněné zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Při hodnocení toho, zda uložení zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno lišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správním vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. Zatímco v prvním zmíněném případě není zcela jisté, že správním vyhoštění bude vůbec uloženo a správní orgán hodnotí z informací o dosavadním jednání cizince, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude mařen ze strany cizince, ve druhém zmíněném případě je situace odlišná v tom smyslu, že již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění.“ V nyní projednávaném případě se jedná o situaci popsanou na druhém místě, tj. stav, kdy bylo pravomocně uloženo správním vyhoštění a kdy stěžovatelka neopustila území v době, kdy tak měla učinit. Žalovaná tak disponovala zcela konkrétními poznatky o tom, jak se stěžovatelka staví k pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění, u kterého již uplynula lhůta k vycestování.

[20] Z obsahu správního spisu v dané věci vyplývá, že stěžovatelce bylo Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje dne 10. 3. 2016 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPS-29028-56/ČJ-2015-010024, v němž byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce dvou let. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 3. 2016. Stěžovatelka tak byla povinna vycestovat z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí, avšak toto nerealizovala. Dne 1. 8. 2016 byla kontrolována hlídkou policie v Praze, přičemž bylo zjištěno, že je vedena jako nežádoucí cizinec v systému ENO (ode dne 26. 4. 2016).

[21] Zároveň je třeba upozornit na skutečnost, že stěžovatelka do protokolu o podání vysvětlení ze dne 2. 8. 2016, č. j. KRPA-291955-16/ČJ-2016-000022, k otázce, zda věděla o udělení správním vyhoštění, výslovně uvedla, že „[r]ozhodnutí mi předali 13. 4. 2016 na cizinecké policii Středočeského kraje v Praze. Rozhodnutí jsem podepsala a k tomu jsem dostala výjezdní příkaz

do 25. 4. 2016. *Myslím, že jsem dostala deport na 2 – 3 roky*“. K otázce, proč nevycestovala v době platného víza, stěžovatelka dále uvedla: „*Nevím, bodně jsem pila alkohol a neměla jsem čas si vyřídit nový doklad. Z tohoto důvodu jsem nemohla vycestovat*“. V daném kontextu je přitom podstatné i její tvrzení, že má v plánu „*zůstat v České republice se svým přítelem*“.

[22] V posuzované věci je tedy zřejmé, že si stěžovatelka správního vyhoštění byla vědoma, avšak nerespektovala povinnost jí uloženou. Z výše uvedeného pak vyplývá důvodná obava, že se nehodlá podrobit povinnostem plynoucím ze správního vyhoštění, a to i za cenu ignorování správního rozhodnutí, které bylo v její věci vydáno. Na základě konkrétního jednání a tvrzení stěžovatelky tak mohla žalovaná jednoznačně usoudit, že stěžovatelka není ochotna území České republiky opustit, ačkoliv jí bylo uloženo správní vyhoštění. Za této situace tak přístup stěžovatelky k uloženému správnímu vyhoštění zakládal důvodnou domněnku, že výkon správního vyhoštění by mohl být zmařen. Proto bylo zcela legitimní, že žalovaná pojala důvodné podezření, že by stěžovatelka opětovně nerespektovala i další povinnosti, které by jí byly uloženy opatřeními ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 7 Azs 172/2015 - 32).

[23] K tomu lze podpůrně odkázat na závěr Ústavního soudu, který učinil v nálezu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ve kterém konstatoval, že „... je zcela v dispozici samotného cizince, zda se chce vyhnout svému zajištění tím, že z území České republiky dobrovolně vycestuje. Pokud tak neučiní, dává zřetelně najevo, že je ochoten strpět omezení osobní svobody zajištěním, a to za podmínek stanovených tuzemským právním řádem.“

[24] Dále stěžovatelka namítla, že byl zcela nedostatečně posouzen možný zásah do jejího soukromého a rodinného života, když obsáhle tvrdila, že nebyla vypořádána skutečnost, že není bezdomovkyní a na území České republiky žije se svým přítelem (občanem České republiky). Ani v tomto ohledu však Nejvyšší správní soud neshledal žádné pochybení městského soudu.

[25] V první řadě je nutné poukázat na skutečnost, že předmětem žalobního přezkumu nebylo rozhodnutí o správním vyhoštění (vůči kterému směřovalo značné množství stěžovatelčích námitek uplatněných v kasační stížnosti), nýbrž rozhodnutí o zajištění pro účely správního vyhoštění. Pokud jde tedy o zásah napadeného rozhodnutí do rodinných vazeb stěžovatelky na území České republiky, ten spočívá „toliko“ v dočasném omezení její svobody pobytu (v zákazu pobývat na území ČR), které ovšem nevylučuje kontakt s rodinnými příslušníky (viz § 144 zákona o pobytu cizinců). Takový zásah do rodinného života stěžovatelky v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí nelze s ohledem na její dosavadní protiprávní jednání rozhodně považovat za nepřiměřený (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 7 Azs 172/2015 - 32).

[26] V rámci přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince pak nelze dopodrobna zkoumat dotčení soukromého a rodinného života stěžovatelky v důsledku jejího vyhoštění. Správní orgán se má zabývat pouze otázkou, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). Není-li v této fázi nepřiměřenost zásahu do rodinného života cizince v důsledku jeho vyhoštění naprosto evidentní, lze o vyhoštění jako o použitelném prostředku uvažovat (za splnění dalších zákonných podmínek). Nepřiměřenost zásahu do rodinného života stěžovatelky v případě jejího vyhoštění přitom v této věci není rozhodně evidentní. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka do protokolu o podání vysvětlení ze dne 2. 8. 2016, č. j. KRPA-291955-16/ČJ-2016-000022, uvedla, že bydlí jako bezdomovec, je svobodná, syna má na Ukrajině (9 let ho neviděla), stará se o ni přítel (R. B., občan České republiky), který je také bezdomovec a s nímž chce také zůstat v České republice. Tento protokol stěžovatelka podepsala na každém jeho listu, přičemž nežádala změny ani doplnění. Její námitky týkající se „nadsázky“ v užitých výrazech či nedostatečnosti přečtení protokolu po jeho vyhotovení jsou tudíž v dané

pokračování

věci irelevantní. Tvrzení o existenci rodinného života s občanem EU, avšak s jiným partnerem (A. D., občan Bulharské republiky), přitom stěžovatelka uváděla i v řízení o správním vyhoštění, v rámci výsledku účastníka řízení již dne 24. 1. 2015. Intenzita případného zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky, tedy do soužití s nynějším partnerem, je tak snižována mimo jiné i tím, že své rodinné vazby na území České republiky s ohledem na své vyhoštění rozvíjela s vědomím, že tak činí nelegálně. Komplexnější posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života nicméně není na místě provádět v rámci řízení o zajištění cizince, nýbrž při rozhodování o správním vyhoštění.

[27] Zde je třeba opětovně připomenout, že z odůvodnění usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, je patrné, že směřuje především na situaci, kdy je teprve zahájeno řízení o správním vyhoštění a není dosud vydáno rozhodnutí ve věci samé. V nyní posuzované věci bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky, které nabylo právní moci dne 26. 3. 2016. Žalovaná proto nemusela činit předběžný úsudek o možných překážkách vyhoštění stěžovatelky, ale mohla vyjít z pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 - 29). Právě v rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky ze dne 10. 3. 2016, č. j. KRPS-29028-56/ČJ-2015-010024, totiž byla okolnostem majícím vliv na možnost aplikace institutu správního vyhoštění věnována patřičná pozornost, když byl mimo jiné posuzován zásah do soukromého a rodinného života stěžovatelky, míra integrace stěžovatelky v České republice, její finanční situace a bezpečnostní situace v rámci jejího návratu na Ukrajinu, a to s přihlédnutím k místu trvalého pobytu stěžovatelky (v dané věci bylo rozhodnutí o správním vyhoštění opřeno také o závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 22. 3. 2015, č. ZS25817). Hodnocena tak byla veškerá tvrzení, která stěžovatelka uplatnila i v nyní podané kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto v souladu se svou shora uvedenou konstantní judikaturou a s odkazem na stěžovatelkou tvrzené skutečnosti shledal požadavek na opětovné zkoumání možnosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života v daném případě nadbytečným.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[30] Stěžovatelce byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2016, č. j. 2 Azs 281/2016 - 22, pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně JUDr. Hana Záveská, advokátka. Náklady na odměnu za zastupování tak v daném případě nese stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Zástupkyně stěžovatelky podle obsahu soudního spisu učinila ve věci dva úkony právní služby, tj. převzetí a přípravu věci [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a písemné podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna je tedy tvořena

částkou 2 x 3100 Kč za dva úkony právní služby ve smyslu § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, k níž náleží paušální náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 2 x 300 Kč. Jelikož ustanovená advokátka nedoložila osvědčení o registraci k placení DPH, Nejvyšší správní soud vycházel z toho, že plátcem této daně není. Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tudíž činí celkem 6800 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu